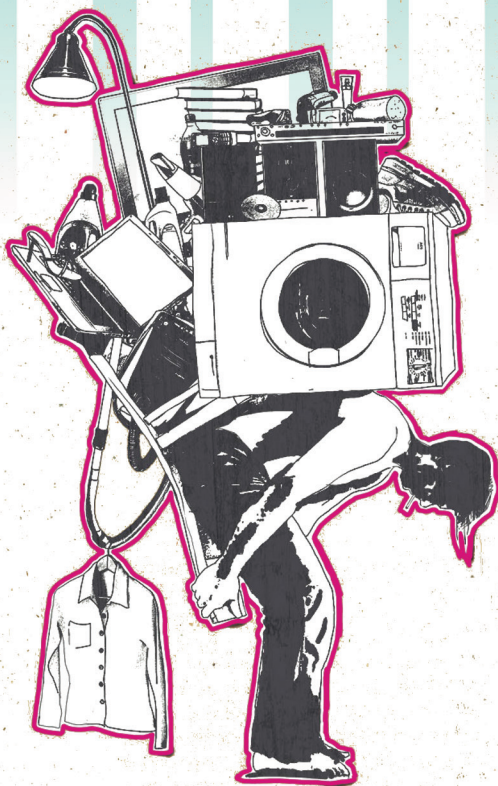

WIRIKE

02/2011

ELÄMYSnumero

- 3 **Pääkirjoitus**
Sara Lehtimäki
- 4 **Katkolainen työmarkkinajärjestössä**
Sonja Mikkola
- 6 **Kokemuksia työharjoittelusta**
Annina Laaksonen
- 10 **Sitsaamisen jalo taito**
Katariina Hava
- 12 **Tunnetko jo uudet hallituslaiset?**
Marika Koskinen
- 14 **Pieni Kertomus Katkomaasta**
Sara Lehtimäki
- 16 **Työelämäristikko**
Eini Saukkonen & Mari Paajanen
- 18 **Naminami namusia!**
Mari Liesjärvi
- 22 **Wirike testaa: Brittisiiderit**
Susanna Nieminen
- 25 **Ystävyyttä yli rajojen**
Mimosa Isomäki & Veera Jokiranta
- 28 **Reppureissaajana Malesiassa**
Lotta Harviainen & Sirja Nieminen
- 34 **Ekskursio Gdanksiin**
Emilia Jaatinen & Asta Vainionpää
- 38 **Ikuisesti sinun -elokuva**
Marika Koskinen

Julkaisija

Turun Kasvatustieteiden
klubi Katko ry
Assistentinkatu 5
20500 Turku

Päätoimittaja

Sara Lehtimäki

Kirjoittajat ja kuvaajat

Sara Lehtimäki
Annina Laaksonen
Marika Koskinen
Lotta Harviainen
Sonja Mikkola
Jenni Laine
Susanna Nieminen
Henrietta Kokkonen
Asta Vainionpää
Emilia Jaatinen
Katariina Hava
Mimosa Isomäki
Veera Jokiranta
Eini Saukkonen
Mari Paajanen
Mari Liesjärvi
Sirja Nieminen

Kansi & taitto

Marco Sabell

Levikki

90kpl

Painopaikka

X-Copy Turku

Pääkirjoitus - Elämyksiä etsimässä

Tämän syksyinen Wirik-
keemme hyppää rohkeasti
uusien kokemusten ja elä-
mysten vietäväksi. Uudet, aluksi
pelottavaltakin tuntuvat asiat os-
oittautuvat monesti yksiksi elämän
parhaista tapahtumista. Kuinka pal-
jon ensimmäinen päivä yliopistolla
jännittikään? Ja kuinka kiitollinen
tällä hetkellä oletkaan saamastasi
opiskelupaikasta? Mutta pelaamatta
ei voi voittaa. Upea toimituskun-
tamme on pyrkinyt kokoamaan kä-
sissäsi olevaan lehteen muutamia
kokeilun arvoisia asioita, elämän pi-
eniä helmiä, jotka sinun olisi näiden
artikkeleiden jälkeen toivottavasti
hieman helpompi poimia käyttöösi.

Reppureissaajan opas
rohkaisee hyppäämään eksoottisiin
Malesian maisemiin, kun taas sii-
deri-tasting lennättää sinut Brittein
saarille. Työelämä tuntuu olevan use-
alle opiskelijalle kuin musta aukko,
yltiömäistä rohkeutta vaativa loikka
tuntemattomaan. Tästä Wirikkeestä
saat lukea, miten esimerkiksi työhar-
joittelu ammattijärjestössämme
SPECIAssa sujui ja mitä eri pääai-
neidemme edustajat ajattelevat ja
odottavat työelämältä. Lisäksi pääset
koettelemaan kokeilunhalun rajo-
jasi mm. sitsikulttuureja, ulkomaan
excursiota ja poikkitieteellistä
yhteistyötä esitteleviä kirjoituksia
lukiessasi. Onko fuksisitseiltä suoni-

imme sisäistynyt tapa ”ainoa oikea”
tapa sitsata? Miltä Puolan Gdan-
skissa näytti ja tuntui? Kuinka raken-
taa ystävyyyttä yli ainejärjestörajojen?

Kasvatustieteen on kehityt-
tävä. Emme saa junnata paikoillaan,
uusintaa asioita uuden pelossa tai
vedota ”näin tehdyn aina ennen-
kin”. Sukeltakaa rohkeasti Wirikkeen
maailmaan, kokeilkaa ja kehittykää,
eläkää niin että tiedätte eläneenne!

Päätoimittaja
Sara Lehtimäki

KATKOLAINEN TYÖMARKKINAJÄRJESTÖSSÄ

Kasvatustieteen opiskelija Sonja Mikko la kertoo korkeakouluharjoittelustaan ammattijärjestö SPECIAssa

Ainejärjestötoiminnasta harjoitteluun siirtyminen työmarkkinajärjestöömme ei ollut vaikea päätös. En tiedä voiko järjestötoimintaa itsessään kutsua kutsumusammattiksi, mutta toisaalta miksi ei? Kun verraten pieni porukka tekee paljon töitä monia kertoja suuremman jäsenistön edunvalvonnan ja etujen takaamiseksi, siinä voisi olla jotain kutsumukseenkin viittaavaa. Tähän mennessä työmarkkinajärjestökenttä on osoittanut mielenkiintoisuutensa myös innovatiivisen ja kehittämishaluisen työympäristön

takia. Mielestäni alan innokkaimmat henkilöt onkin mahdollista löytää jo opiskelijoiden järjestötoiminnasta. Alussa Katkon hallitusaikoina järjestötyö hahmottui itselleni osaksi tietynlaisena asiakaspalveluna, vaikka silloin kokemuksia kertyi lisäksi ystävien ja yhteisöllisyyden myötä. Katko itsessään tutustutti myös aikanaan asian tuntijoiden ammattijärjestöön SPECIAan, jonka jälkeen kahden järjestön jäsenyys on ollut oman ammatti-identiteettini pohjalla ja antanut uskoa niin kasvatustieteeseen alana kuin omaan ammatilliseen osaamiseen.

Näen työmarkkinajärjestöön kuulumisen tärkeäksi jo opiskeluaikana. Järjestöön kuuluminen tuntuu työelämää

ja opiskeluakin ajatellen hyödylliseltä, mutta myös osaksi yhteiskunnalliselta velvollisuudelta. Työmarkkinajärjestössä tehtävä työ jää järjestöihin kuulumattomilta välillä huomaamatta sen tärkeydestä huolimatta. Edunvalvonnan ja konkreettisten etujen kuten koulutustuen lisäksi opiskeluaikana järjestöön kuuluminen tuo turvaa tuleville työmarkkinoille sekä kehittää ammatti-identiteettiä generalistina auttamalla vastaamaan muun muassa kysymykseen ”Mitä minä osaan?”

Olen SPECIAssa työharjoittelussa tutustunut järjestökentän työtehtäviin ja kiinnostunut kentästä tulevanakin työnantajana. SPECIA palkkaa vuosittain yhden järjestötyöstä kiinnostuneen korkeakouluharjoittelijan ja itse voin suositella SPECIAa työnantajana niin hyvien käytäntöjen kuin monipuolisten työtehtävienkin takia. Harjoittelu on palkallinen lounaseteleiden kera ja itseään pääsee uuden opetteluun lisäksi varmasti toteuttamaan. Eikä työporukassakaan ole mitään vikaa! Jos järjestökenttä ei kiinnosta työnantajana, suosittelen kuitenkin kanssaopiskelijoille SPECIAan liittymistä jo opiskeluaikana. Jos työelämään siirtymistä on mahdollista helpottaa ja saada etuja siihen päälle, miksei niin tekisi? Oikein hyvää joulunodotusta kanssaopiskelijoille Katkolla ja innostavaa uutta vuotta 2012!

Teksti: Sonja Mikkola, kuva: Timo Wright

Mitä työnantaja odottaa kasvatustieteilijältä?

Kasvatustieteen kandidaatin tutkintoon kuuluu pakollisena osana työharjoittelu, jonka kesto vaihtelee kahdesta kolmeen kuukauteen. Opintopisteet määräytyvät kuukausien mukaan eli kahdesta kuukaudesta saa kahdeksan opintopistettä ja kolmesta kuukaudesta kaksitoista opintopistettä. Harjoittelupaikkaa voi hakea vuosittain tarjottavista yliopisto-opiskelijoiden harjoittelupaikoista tai itse hakemalla. Harjoittelun voi myös saada korvattua aikaisemmalla työkokemuksella. Opiskelijat voivat nähdä harjoittelun pelkästään pakollisena suorituksena, joka vain hoidetaan pois alta tai sitten harjoittelu voidaan nähdä mahdollisuutena ja erittäinkin hyödyllisenä kokemuksena. Harjoitteluun mennessä kannattaakin ottaa positiivinen ja avoin asenne mukaan. Myös luottamus omaan itseen ja omiin taitoihin ovat tärkeitä tekijöitä harjoitteluun mentäessä.

Moni, joka ei vielä ole ollut harjoittelussa saattaa painia piinaavien kysymysten parissa: riittävätkö jo omat taitoni ja tietoni, mitä työnantaja minulta odottaa ja millainen harjoittelupaikan tulisi olla? Näihin kysymyksiin olen pyrkinyt löytämään vastauksia haastatteleamalla jokaisesta pääaineesta yhtä harjoittelussa ollutta opiskelijaa.

Yleisen kasvatustieteen opiskelija **Heidi Lahti** aloitti harjoittelunsa tämän vuoden huhtikuussa ja harjoittelu kesti yhteensä kolme kuukautta. Harjoittelupaikkana toimi Turun ammattikorkeakoulun terveysalan tutkimus- ja kehitysyksikkö ja siellä hän sai tehdä hankesuunnittelijan tehtäviä. Harjoitteluun mennessä hän ei oikein tiennyt mitä odottaa, mutta toisaalta jo toivoi jonkinasteisia haasteita. Toiveet myös toteutuivat, sillä työtehtävät olivat erittäin monipuolisia ja tarpeeksi vastuullisia. Harjoittelu vastasi myös erinomaisesti omaa alaa.

“Projektijohtamisen kurssi osoitti hyötynsä harjoittelussa.”

Kokonaisuudessaan Heidi oli todella tyytyväinen harjoittelupaikkaansa, sillä hän pääsi suunnittelemaan, ideoimaan sekä olemaan oma-aloitteinen. Harjoittelun jälkeen tuli myös tunne siitä, että on helpompi siirtyä muihin tehtäviin. Kokemus antoi varmuutta ja työharjoittelussa oli pakko luottaa omaan osaamiseensa. Heidille työharjoittelu oli ehdottomasti mahdollisuus ja hyödyllinen kokemus.

Entä mitä taitoja työnantaja odottaa työharjoittelijalta? Tutkimukselliset taidot, englannin kieli ja ATK-osaaminen tulivat ainakin Heidnin mieleen. Niistä oli myös hyötyä itse harjoittelussa. Toisaalta työnantajat eivät tiedä, mitä kasvatustieteilijältä tulisi odottaa vaan kasvatustieteilijän olisi hyvä osata itse myydä osaamisensa. Pääaineopinnot auttoivat ymmärtämään paremmin käytettäviä käsitteitä ja sivuaineopinnoista varsinkin erityispedagogiikasta ja sosiaalipolitiikasta oli hyötyä. Tällöin kykeni tarvittaessa vaihtamaan näkökulmaa mutkattomasti ja ajattelutavan muutos oli myös vaivatompaa. Myös kauppakorkeakoulun projektijohtamisen kurssi osoitti konkreettisen hyötynsä käytännön harjoittelussa. Heidi koki pärjäävänsä todella hyvin senhetkisillä taidoillaan ja tiedoillaan. Uusia tilanteita kyllä tuli eteen, mutta kaikista kuitenkin selvitettiin. Työnantajakin vaikutti olevan erittäin tyytyväinen Heidnin työsuoritukseen, sillä harjoittelusta tuli vain positiivista palautetta ja koulutusjohtaja oli halukas tarjoamaan

töitä jatkossakin. Ajankohta tuntui Heidille itselleen sopivalta ja oikealta lähteä harjoitteluun eli opiskelujen neljännellä vuodella. Hänen mielestään työharjoittelun suorittaminen olisi mielekkäämpää maisterivaiheessa, jolloin siitä olisi hyötyä myös työllistymisessä.

Heidin vinkki muille harjoitteluun meneville: ”Lähde harjoitteluun rohkealla mielellä”.

Sanna Mäkinen erityispedagogiikan puolelta suoritti harjoittelunsa tänä vuonna, joka kesti kolme kuukautta toukokuun puolesta välistä elokuun puoleen väliin. Harjoittelupaikka löytyi Aivoliitto ry:stä, jossa Sanna sai toimia niin sopeutumisvalmennuskursseilla kuin toimistotöissäkin.

Sanna odotti, että pääsisi hyödyntämään viittomakielen taitojaan

harjoittelussa, mikä on ollut hänellä sivuaineena. Työnantaja myös toivoi harjoittelijalta AAC keinojen perushallintaa, kuten viittomia ja piirtämistä. Lisäksi harjoittelijalla tulisi olla vilpitön halu oppia ymmärtämään ihmisten erilaisuutta sekä kyvyt suunnitteluun ja itsenäiseen työskentelyyn. Luonnollisesti viittomakieli oli erityisin taito mitä Sanna tarvitsi harjoittelussaan, mutta myös omasta pääaineesta oli hyötyä. Erityispedagogiikasta saadut tiedot tukivat Sannan työskentelyä, myöskään yleisestä kasvatustieteestä ei ollut ainakaan haittaa harjoittelun lomassa.

Harjoittelussa oli myös tärkeää tulla toimeen erilaisten ihmisten kanssa, tarttua rohkeasti uusiin haasteisiin sekä ahkeruus ja monipuolisuus työnteossa. Mitään ylitsepääsemättömän vaikeita ongelmatilanteita ei päässyt syntymään vaikkakin muutamassa tilanteessa erityisasiantuntijoiden lisä-tuesta olisi ollut hyötyä. Sannan mukaan tekemällä kuitenkin onneksi oppii.

Työharjoittelun tehtävät soveltuivat erinomaisesti omaan alaan ja vastuun määrä oli sopivassa suhteessa jaksamiseen. Kokonaisuudessaan Sanna oli erittäin tyytyväinen harjoitteluunsa ja harjoittelupaikkaansa. Työharjoittelu oli hyödyllinen kokemus, josta on varmasti hyötyä jatkossakin. Myös työnantaja vaikutti erittäin tyytyväiseltä, sillä Sanna sai suullisesti ja kirjallisesti hyvää palautetta ja töitäkin tarjottiin jatkossa. Täten työnantajan odotukset eivät ainakaan alittuneet

“Myös omasta pääaineesta oli hyötyä.”

pikemminkin päinvastoin. Lisäksi Sanna oli harjoittelussaan osoittanut sitoutuneisuutta ja joustavuutta, sillä hän suostui tekemään työmatkoja.

Harjoittelun suorittaminen tänä vuonna oli Sannalle oikea aika eli opintojen toisena vuonna. Sannan mielestä harjoittelun on hyvä olla kandidaatin tutkinnossa, sillä se antoi näkökulmia valita tulevaisuuden sivuaineita, joista voi myöhemmin olla hyötyä työelämässä. Työnantajan tärkeimpinä odotuksina Sanna pitää ensinnäkin motivaatiota kyseistä paikkaa kohtaan. Harjoittelijan tulisi olla aidosti kiinnostunut niin paikasta kuin tehtävistäkin. Lisäksi perustietojen hallinnalla sekä oman järjen käytöllä pärjää jo pitkälle.

Sannan ohjeena muille: “Etsi työharjoittelupaikka, joka kuvastaa Sinua.”

Aikuiskasvatustieteen pääaineopiskelija **Marco Sabell** oli myös tänä kesänä harjoittelussa ja harjoittelupaikkana oli Suomalainen Lääkäriseura Duodecim. Hänen odotuksensa harjoittelua kohtaan heräsivät sitä mukaa kun hän sai tietää tulevista työtehtävistään ja harjoittelun lähdettiin nöyrin mielin tekemään ja oppimaan kaikkea kaikesta.

Marcon mukaan työnantaja odotti erityisesti innostunutta ja mo-

tivoitunutta piristystä työyhteisöön. Toki myös alaan liittyvät perustaidot, kuten tiedonhaku ja kyselytutkimuksen laatiminen olivat varmasti vaatimuksissa. Omasta mielestään hän pääsi hyödyntämään henkilökohtaisia taitojaan monipuolisesti harjoittelun aikana ja kaikista sivuaineopinnoista oli hyötyä. Sivuaineina hänellä on ollut johtaminen, tietojenkäsittelytieteet ja liiketoimintaosaaminen. Sivuaineissa opittuja asioita Marco sai ujutettua mukaan harjoitteluun eli hän pystyi vaikuttamaan harjoittelun sisältöön hieman omalla aktiivisuudellaan. Pääaineesta oli hankala saada pieniä osaamisalueita työkaluiksi, mutta aikuiskasvatustiede kuitenkin tuki työskentelyä taustalla.

Ainejärjestötoiminnasta saadut kokemukset eivät myöskään olleet haitaksi, päinvastoin. Ainejärjestötilaisuuksien järjestäminen, hallinnollinen puoli sekä dokumenttien ja esitysten visuaalisen puolen mieltäminen ja toteutus olivat hyödyksi.

Luonnollisesti harjoittelussa eteen tuli myös ongelmatilanteita, mutta tällöin ongelmat tuli osata ratkaista. Harjoittelijalta ei odoteta kaiken tai edes melkein kaiken osaamista, mutta korkeakouluharjoittelijan oletetaan tietävän mistä ratkaisu kysymykseen löytyy. Täten onkin tärkeää tietää, mitä kukin tekee, tietää ja osaa työyhteisössä sekä osata hyödyntää näitä tietoja. Marco pärjasi senhetkisillä taidoillaan hyvin, sillä hän osasi hyödyntää sosiaalisia taitoja, verkostosuhteita ja oppimiaan yhteiskunnallisia perustietoja. Vastuu kasvoi harjoittelun aikana loppua kohden, mutta varsinaisia ”oman alan” tehtäviä Marco ei päässyt toteuttamaan. Henkilöstön kehittämisen asiantuntijatehtävät olivat lähempänä omaa alaa ja Marco oli suunnannut myös opintonsa tätä polkua silmällä pitäen. Kuitenkin kaikki harjoittelun aikaiset kokemukset olivat hyödyllisiä ja hyviä kokemuksia työelämästä.

Kokonaisuudessaan Marco oli oikein tyytyväinen sekä harjoittelupaikkaan että harjoitteluun ylipäätään. Hänen odotuksensa ylittyivät moninkertaisesti ja työyhteisön tunnelma oli mitä mainioin. Työnantajakin vaikutti tyytyväiseltä ja odotukset täyttyivät, sillä hänelle tarjottiin töitä harjoittelujakson päätyttyä. Hän kannustaakin kaikkia pyrkimään ylit-

“On tärkeää tietää mitä kukin tekee, tietää ja osaa työyhteisössä.”

tämään ne ääneen sanotut ja äänettömät odotukset, joita kasvatustieteilijöihin kohdistetaan.

Marcon mielestä harjoittelumme tulisi olla joko pelkästään maisterivaiheessa tai kahtena erillisenä harjoitteluna sekä kandidaatin- että maisterintutkinnossa. Hän jätti harjoittelun tarkoituksella opintojensa loppuvaiheeseen, jotta hän saisi jalan työelämän oven väliin. Toisaalta jos harjoittelun suorittaisi kandidaatin tutkinnossa, saisi ihannetapauksessa uutta draivia ja suuntaa opintoihin. Marcon mukaan työnantaja odottaa kasvatustieteilijältä yleisesti tutkimusentekotaitoja, tutkimustulosten analysointitaitoja, kasvatustieteellisten näkemysten julkituomisen taitoa sekä kokonaisuuksien hahmottamiskykyä. Toisaalta työnantajan odotukset riippuvat paljon työstä, mitä harjoittelija tulee tekemään.

Marcon vinkkinä: ”Olkaa aktiivisia, sosiaalisia ja avatkaa kaikki luukut auki uudelle. Tarttuka haasteisiin, jotta voitte kokea onnistumisen riemun”.

Teksti: Annina Laaksonen

Sitsaamisen jalo taito – tie Helanista punssin saapumiseen

Sitsit, eli akateemiset juomalauluiltamat vaihtelevat ainejärjestöittäin, mutta muutamit elementit ovat perinteisesti aina läsnä. Sitseillä on tapana tarjoilla osallistujille alkuruoka, pääruoka ja jälkiruoka sekä alkusnapsi, muutama ruokajuoma sekä kahvi+avec. Yleensä sitseillä vallitsee jokin yhteisesti sovittu teema, jonka mukaan osallistujat pukeutuvat. Käyttäytymistavat sitseillä ovat naurettavan (epä)korrektit, ja tästä on syytä pitää kiinni. Tapaan kuuluu tervehtiä kanssasitsaajia ja muodostaa small-talkia pöytäseurueen kanssa. On myös tärkeää skoolata sekä molemmilla puolilla istuvaa että edessä istuvaa sitsaajaa jokaisen laulun päätteeksi. Laulaessa on oleellista muistaa, että ei se laatu vaan se volyyymi. Sitsatessa pöydästä ei saa poistua muutoin kuin konferenssien, eli taukojen, aikana eikä sitseille myöskään sovi saapua myöhässä.

Ruokaa ei suinkaan nautita tirisevän kuumana, vaan tapaan kuuluu laulaa ruokailun ohessa niin monta laulua, että ruoka ei missään nimessä polta kenenkään kitalakea - sehän olisi vain epämiellyttävää. Ruoka on yleensä hinta-laatusuhteeltaan erinomaista ja kattaus sitäkin loisteliaampi. Perinteisiä sitsiruokia ovat erilaiset laatikot, kiusaukset ja pastapohjaiset, joskus kanaakin sisältävät herkut. Myös kebabia on esiintynyt sitseillä. Nam.

Sitsien aikana illan etenemisestä huolehtivat laulunjohtajat, tai joillekin tutum-

min seremoniamestarit. Heidän vastuullaan on huolehtia siitä, että yleisiä käyttäytymissääntöjä noudatetaan ja siitä että laulut lähtevät hiljaisuudesta ja ne toistetaan tarvittaessa jos laulu jostain syystä lähtee niin sanotusti muille raiteille, joka on varsin yleistä etenkin loppuillasta. Laulunjohtajilla on oikeus antaa leikkimielisiä ja harvoin nöyryyttäviä rangaistuksia huonosti käyttäytyville sitsaajille. Yleisin tapa pitää järjestystä sitseillä on kellon-kilin-kolin-kilkatus. Sitsikellon soidessa kaikkien on oltava täysin hiljaa, sillä kellon (ja laulunjohtajien) sana on laki.

Laulunjohtajat eivät suinkaan ole ainoat ihmiset jotka vastaavat illan ohjelmasta, sillä jokainen sitsaaja voi kohteliaalla puheenvuoron pyytämisellä pitää puheen, esittää laulutoiveen tai muuten vain ilmaista olemassaoloaan kaikin eri tavoin. Ja ah, niitä tapoja on niin monia.

Vaikka saattaa tuntua siltä, että sitsimaailma on vieras ja sisältää paljon omituisuuksia, ei hätää! Jos sitsit epäilyttävät, käänny lähimpään vanhemman vuosikurssin opiskelijaan ja kysy sitseistä kaikki mitä haluat tietää! Loppujen lopuksi, sitsien päätarkoitus on juhlia yhdessä ja pitää äärettömän hauskaa ja laulaa kurkkunsa kipeäksi. Sitsikulttuuri kuuluu oleellisena osana yliopistoelämään ja sen jatkuvuutta tulee vaalia. Mitä enemmän sitsaat, sitä antoisampaa siitä tulee ja sitä enemmän haluat sitsata. Sitseillä nähdään!

Teksti: Katariina ”sano mua laulunjohtajaks” Hava

1. Helan går

(soolo)

En liten fågel satt en gång
och sjöng i furuskog.
Han hade sjungit dagen lång
men dock ej sjungit nog.

(kaikki)

Vad sjöng den lilla fågeln då? JO!

Helan går
sjung hopp faderallan lallan lej
Helan går
sjung hopp faderallan lej
Och den som inte helan tar
Han ej heller halvan får
Helan går
(Juol!)
Sjung hopp faderallan lej hej!

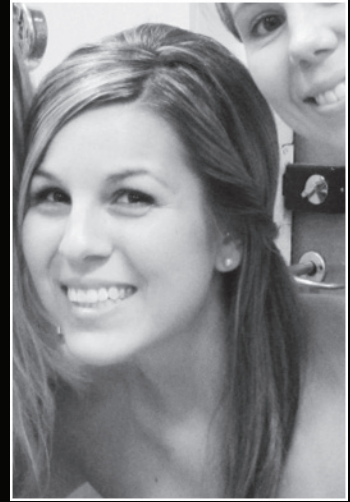

Yhdistä oikein!

Kenelle syksyn uusista hallituslaisista kuuluvat mitkään lauseet?
(oikeat vastaukset löydät Wirikkeen lopusta)

- a) Olen iloinen ja mukava ihminen, joka on kiinnostunut työelämä asioista.
- b) Rakastan salmiakkia ja pitkiä yöunia.
- c) Olen toisen vuoden yleisen kasvatustieteen opiskelija ja iloinen, toimielias ja tomera.
- d) Hallitustoiminta on jo nyt antanut paljon uusia kokemuksia ja lisäksi olen oppinut paljon uutta.
- e) Harrastelen partiota vapaa-ajalla ja joskus minut saattaa nähdä Edun jumpissa -tosin valitettavan harvoin. :D
- f) Minut voi nähdä Edulla karvaisen kaverin kanssa
- g) Olin aikuiskasvatustieteen tuutorina, joka oli aivan mahtava kokemus, ja meillä oli aivan mahtavat fuksit!

**T
U
N
N
E
T
K
O**

M E I D Ä T ?

h) Lempielokuviini kuuluu mm. Itse ilkimys ja Kuinka koulutat lohikäärmeesi :DD

i) Olen kotoisin muualta kuin Turusta.

j) Aloitin joulun odottamisen jo lokakuun viimeisellä viikolla, eihän se väärin ole? (;

k) Syksystä lähtien olen ollut Katkon työelämä- ja ulkosuhdevastaava ja on ollut kivaa

l) Omistan harmaaraidallisen kissan nimeltä Hemmo.

m) Urheilu on minulle elämäntapa

n) Uusia tehtäviä ei kannata pelätä vaan niihin kannattaa vain rohkeasti tarttua, sillä tekemällä ja osallistumalla oppii parhaiten.

Teksti: Marika Koskinen

PIENI KERTOMUS

Olipa kerran pieni kasvatustieteilijä, Pieni Katkolainen. Lause saattaa kuulostaa yksinkertaiselta, muttei ole mitenkään itsestään selvää – katkolaiseksi nimittäin kasvetaan, ei synnytä. Tämä kasvuprosessi ei ollut ollut suoraviivainen eikä helppo. Hän oli hairahtanut esimerkiksi Åbo Akademiin vievälle polulle, mutta kääntyikin juuri ennen sisäänkäyntiä eri suuntaan – elämällä oli muita suunnitelmia hänen varalleen.

Hieman haparoiden hän löysi lopulta tiensä porteille, joiden yläpuolella komeili kyltti ”KTL”. Porttien takana hohtava Katkoma vaikutti kaukaiselta kangastukselta, epätodelliselta elämältä, johon hänellä ei ollut asiaa. Kun hyväksymiskirje kuitenkin kolahti postilaatikkoon, hän tiesi päässeensä kotiin.

Satumainen Katkoma oli unelmien täyttymys. Siellä kasvoi ykkösluokan ystäviä, joiden kilohintaa oli mahdoton edes rahassa määrittää. Tapahtumia – juhlia, liikuntaa, hyvinvointia, kulttuuria – oli lähes joka päivälle, ja riemua riitti. Pieni Katkolainen löysi vihdoinkin kaipaamansa tuen ja turvan, yhdessäolon ilon ja tasapainon.

Yksi menneen ajan ehdottomasti suurimpia ja hienoimpia iltoja oli huh-tikuinen vuosijuhla-ilta. Pedagogiikan viisaat tietäjät olivat löytäneet Katkomaan 40 vuotta sitten ja tätä juhlittiin nyt suurin menoin. Katkolaiset pukeutuivat parhaimpiinsa; miehet muistuttivat menneen ajan kuninkaita ja naiset kukoistivat kauniimpina kuin koskaan. Illan aikana laulettiin ja pidettiin puheita, herkuteltiin hyvin ja nautittiin toisten katkolaisten korvaamattomasta seurasta. Taisipa joku tanssahdella illan mittaani niinkin innokkaasti, että hänen jalkansa vaati päivystyksen hellää hoivaa ennen kotimatkaa.

Joka syksy – niin kuin kuluneena vuonnakin – Katkomaahan virtasi suuri joukko siirtolaisia. He olivat uusia asukkaita, tulevia katkolaisia, joiden kotiuttamiseksi järjestettiin moninaisia riittejä. Oli esimerkiksi tutustumisilta sekä fuksisitsit ja kaiken kruunasivat myrskyisessä syysillassa vietetyt kastajaiset, joiden päätteeksi kasvatustieteilijän valan vannoneista siirtolaisista tuli todellisia katkolaisia.

KATKOMAASTA

Koko Katkomaan kansalle järjestettiin syksyn edetessä mm. Aurasoutujen yhteisen etkot, kahdet kansainväliset sitsit Katkomaan rajanaapureiden kanssa sekä maittava ilta monipuolisten viinien ja herkullisten juustojen parissa. Katkolaisten kuntoa pidettiin yllä miekkaillen ja Megazonessa pelaillen ja vastapainoksi rentouduttiin saunoen ja ihonhoidoilla hemmotellen. Ja ehtivätpä katkolaiset vielä sivistää itseään esimerkiksi upean työelämäpäivän ja puhuttelevan teatteriesityksenkin parissa!

Katkomaassa tapahtui toisinaan kummia. Eräänä maagisena yönä, eräänä aiempana syksynä, Pieni Katkolainen oli istahnut Vanhan ja Viisaan Katkolaisen kanssa pienen kuppilan portaille keskustelemaan. Vanha ja Viisas Katkolainen oli aikoinaan johtanut koko Katkomaata ja osasi salaisia loitsuja, joita hän myös heidän keskustelunsa aikana oli langettanut. Tuon taianomaisen yön seurauksena Pienestä Katkolaisesta oli tullut tuleviksi ajoiksi Katkomaan puheenjohtaja, hieman vähemmän vanha ja vähemmän viisas mutta kansan hyväksymä edustaja historian hallitsijoiden jatkumoksi.

Maagista yötä seuranneet 1,5 vuotta olivat Pienen Katkolaisen siihenastisen elämän ehdottomasti parasta aikaa. Hän sai oppia, elää ja kokea unohtumattomia asioita, hän sai nauraa paljon mutta itkeäkin joskus ja, mikä parasta, hän sai monta uutta upeaa, toivoakseen elämänmittaista ystävää. Kaikki hyvä loppuu kuitenkin aikanaan ja lopulta Pienen Katkolaisenkin oli aika luovuttaa Katkomaan valtikka haikein mutta onnellisin ja kiitollisin mielin tuoreelle hallitsijalle. Isänmaallisuus ei kuitenkaan kadonnut hänestä koskaan, sillä kuten maan tunnettu kansanlaulukin kuului: ”Katkomaa – kuin tahdistin – se löytyy sydäimestä.”

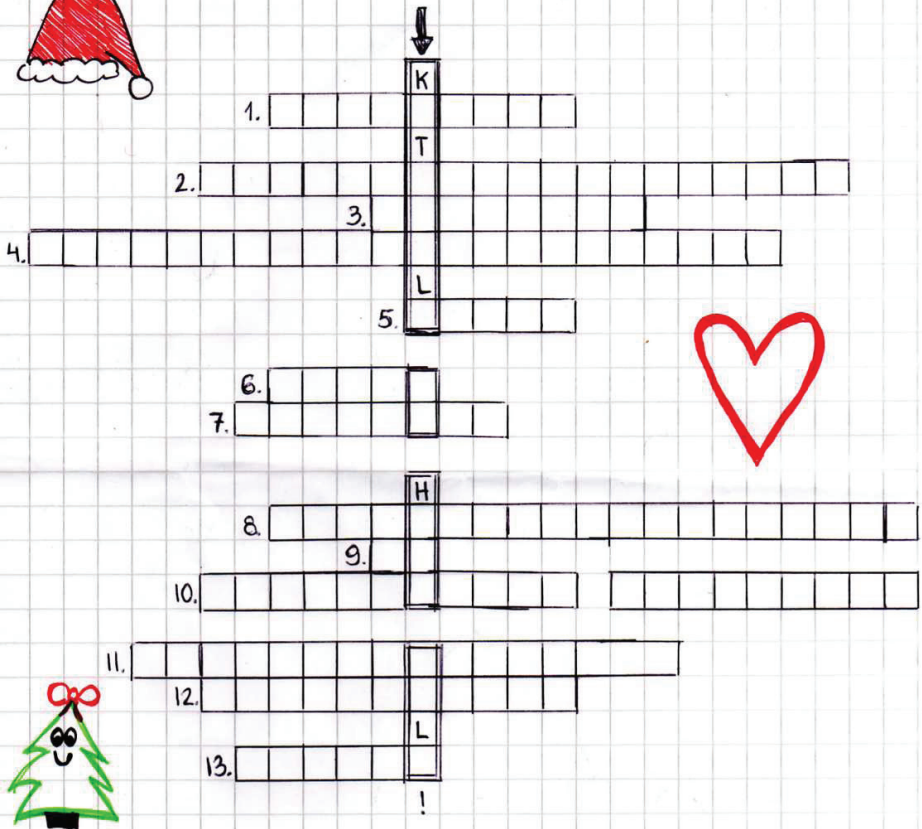
Teksti: Puheenjohtaja (2010-)2011
Pieni Katkolainen
Sara

Vihjeet ristikkoon:

1. Meille kaikille tuttu, lempinimeltään ”Edu”.
2. Yksi laitoksemme kolmesta pääaineesta, mutta mikä?
3. Kenen keskeisiä käsitteitä ovat habitus, kulttuurinen pääoma ja sosiaalinen pääoma?
4. Mikä tapahtui vuonna 1972, joka myllersi koulujärjestelmäämme?
5. Korkeasti koulutettujen palkansaajien ja ammatinharjoittajien keskusjärjestö, johon kuuluu 34 jäsenliittoa. Järjestössä jäsenliittojen kautta yli puoli miljoonaa jäsentä, joista puolet työskentelee yksityisellä ja puolet julkisella sektorilla. Kokoaikatyössä olevien keskipalkka on yli 4 000 euroa kuukaudessa.
6. On Turun yliopiston kasvatustieteen, aikuiskasvatustieteen ja erityispedagogiikan opiskelijoiden oma ainejärjestö.
7. Mihin kaupunkiin kasvatustieteen ensimmäinen oppituoli perustettiin vuonna 1852?
8. Toisin sanoen ”erkkapeda”
9. Lyhyt, ytimekäs ja ajan tasalla. Sivu tai korkeintaan kaksi kertoo kaiken oleellisen. Siitä käy ilmi mitä olet tehnyt ja mitä osaat.
10. Euroopan komissio määrittelee seuraavasti:
”kaikki elämän aikana aloitettu oppimistoiminta, jonka tavoitteena on parantaa ammattitaitoa, tietoja ja osaamista sekä edistää henkilökohtaisten toiveiden toteutumista, aktiivista kansalaisuutta, sosiaalisia taitoja ja / tai työllistävyyttä”
11. Laki säädettiin vuonna 1921.
12. Laaja-alainen asiantuntija, ”yleismies
13. Mikä Asiantuntijat ja ylemmät toimihenkilöt ry, joka on akavalainen ammatti- ja edunvalvontajärjestö korkeasti koulutetuille ja työssään pätevyityneille asiantuntijoille ja esimiehille? Jäsenet toimivat valtion- ja henkilöstöhallinnon, koulutusalan, viestinnän ja elinkeinoelämän asiantuntija- ja johtotehtävissä.

RISTIKKO

KOULUTUKSEN KOKEMUKSISTA

Pystysuora sana on: _____

P.S, vinkki: haasteellisissa tilanteissa - jos niitä on -
suosittelemme käyttämään hyväksi
toimintaa nimeltä GOOGLE ;)

Riemuntäyteisiä hetkiä toivottavat Mari & Eini

Naminami namusia!

Suomalaiset rakastavat karkkia ja syömme karkkia vuodessa 13,5 kg per nuppi. Tämä on siis noin 260 grammaa viikossa... huhhuh! Mutta kyllä valikoimaakin riittää: suomalaiset kaupat, kioskit ja leffavuokraamot ovat pullollaan erilaisia karkkiaskeja ja –pusseja, suklaalevyjä ja –patukoita ja mikä parasta myös kauhontalaareja. Kauhontalaarien virallinen nimi lienee irtomyynti. Makuuni mainostaa valikoimistaan löytyvän yli 500 erilaista irtokarkkia, Filmtownin valikoimat kattavat 100 eri makua ja lähes jokaisesta ruokakaupasta löytyvä CandyKing tarjoaa 130 erilaista makeista. Kyllä näiden valikoiden edessä sekoaa kokenutkin käyttäjä!

Jotta te armaat Katkolaiset, ette erehtyisi kauhojenne kanssa irtokarkkihyllyillä, on pieni testiryhmä uhrautuvaisesti testannut Candy King –irtokarkkilaarien top10 makeiset. Karkkien top10 löytyy Candy Kingin nettisivuilta, osoitteesta: www.candyking.com

Tutkimuksen toteutus: Makeistestiin osallistui kaksi henkilöä ja kumpikin sukupuoli oli ryhmässä edustettuna. Testaajat kuvasivat suhdettaan karkkeihin avoimeksi ja kokeilevaksi. Lisäksi miessukupuolen edustaja kertoi, että hän on tähän mennessä syönyt urhoollisesti kaikki hänelle tarjotut makeiset. Testauspaikkana oli yksityisasunnon leppoisa sohva ja testin yhteydessä nautittiin huonoa elokuvaviihdettä. Suuta huuhdottiin aika ajoin vedellä. Validius ja reliabiliteetti olivat kohdallaan!

Sijalla 10. Punainen rulla:

Ulkonäkö: Melkoinen mötikkä, pirtsakka väri. Paljon sokeria pinnalla. Hieman sotkeva! Jos ei tunge kerralla suuhun, on sokereit pitkin sohvia. Melko riittoisa yhdeksi karkiksi. Kirpsakka, mutta ihan hyvä mäystin.

Sijalla 9. Suklainen kermakola:

Ulkonäkö: Mitään sanomaton mötikkä, ei houkuta. Suklaan alla mukava toffee, leuoille tekemistä. Halpa kopio klassikko Dumlesta. Jää hampaisiin ja tätä voi näin ollen nauttia myös vähän myöhemmin. Ei kannata tarjota koiralle...siitä jauhannasta ei muuten tule loppua!

Sijalla 8. Suklaatoffeerulla:

Ulkonäkö: Taattua Pandan konvehtirasiakamaa, ei voi erehtyä. Miten kukka liittyy suklaakarkkiin? Aikamoinen möhkö. Ei voi syödä osissa, muutoin on sohva toffeessa. Pandan konvehtien ehdoton kruunu, mitä ne muut edes tekee siinä rasiassa?

Onks tällä joku nimikin? Ok suklaa, mehevä täyte. Vähän väsynyt joulukarkki irtokarkkilaarista ostettuna. Hyvin janottava, ei voi syödä kovin montaa!

Sijalla 7. Kirpeät jättikolapullot:

Ulkonäkö: Aikamoinen setti, ei mene kerralla suuhun... ainakaan nätisti. Avaa korkki ja nauti!

Taas on sohva sokerissa, kun tätä pyörittelee sormissa. Legendaarinen cola-maku. Tutkimusryhmä epäilee, että koko karkki on samaa massaa, eikä värillä ole vaikutusta makuun, huijausta! Melko hapokasta!

Välihuomiona todettakoon, että testiryhmässä ilmenee ensioireita testiväsymyksestä.

Sijalla 6. Hedelmänaperot:

Ulkonäkö: Näyttävät muovilta, atsoväreissä ei ole säästelyä.

Tuttuja karkkipussin pohjalta, sinnehan ne aina jää... Omituinen nimi nykyään, ennen olivat Simsalabimejä ja löytyivät 20g pikku askista. Kevyen pirskahteleva alkumaku, melkoisen makeaa tavaraa... jää kivasti hampaisiin! Saa vähän jyyssä. Maistuvat melko samalta väristä huolimatta, vihreä maistuu shampoolta, yöks.

Sijalla 5. Toffeekonvehti:

Karkkeja ei löytynyt Prismasta, joten tuote jäi testaamatta. Testiryhmä epäilee konvehtien olevan kuumaa kamaa näin syksyn pimeillä keleillä.

Sijalla 4. Vanhat autot -salmiakki

Ulkonäkö: Jännittäviä vanhojen autojen kuvia, avolava ehdoton suosikki. Kiva muotoilu nostattaa ennakkoletuksia. Paheellisen musta väri.

Kiva jyystöä taas, leuoille tekemistä. Henkeä raikastava fiilis!

Perushyvä salmiakki ja ehdoton verenpaineen kohottaja!

Sijalla 3. Vaniljafudge:

Ulkonäkö: Sehän on aivan liian suuri! Hailakka väri, ei kovin korkeat odotukset. Hieman viimeistelemätön ulkomuoto.

Liian iso Omar ja lisäksi pahaa. Nurkat sattuvat poskeen. Vivahteita kahvista ja voista. Kitalakeen jää inhottava rasvaisuus. Tämä kuutio jäi kesken testiryhmältä ja vesilasit käytiin täyttämässä!

Välihuomio: Kisaväsymys kasvaa! Testaajat eivät olisi ennen testiä uskoneet, että seitsemän karkin jälkeen he toivovat karkinsyönnin loppuvan pian.

Yhteenvetona voidaan todeta, että testiryhmän ehdoton suosikki oli sijalta kaksi löytynyt Vadelma-lakritsi -kallo. Onnea kalloille! Testiryhmän mielestä tämä top10 sisälsi melko paljon suklaata ja ns. mummokarkkeja.

Sijalla 2. Vadelma –lakritsikallo:

Ulkonäkö: Pirates of Caribia –henkinen look, aika iso palanen. Silmäreikiin mahtuu muistiinpanokynä :) Sokerihumalaa?

Vie perinteiset salmiakkipääkallokarkit uudelle tasolle. Loistokas makuyhdistelmä: kumpikin väri maistuu oikeasti siltä miltä värin perusteella olettaakin maistuvan. Supermäystö, hampaat kiittävät. Sopii myös jälkiruokiin (?). Kevyen pirskahteleva loppufiilis.

Sijalla 1. Susu –pala.

Ulkonäkö: Melkoisen epämääräinen kikkare. Aika iso, vastaa pientä suklaapatukkaa.

Kivaa rouskuntaa suussa, toffee koostumukseltaan hieman rakeinen. Maku vähän voinen. Melko paha suklaakarkki. Kiintoisa rakenne, ei tehnyt testiryhmään lähtemätöntä vaikutusta. Aiheuttaa janoa ja salmiakin tarvetta.

Kyseenalaistamme voittajasijan Candy Kingin listalla.

Testaajat suosittelevat lämpimästi ennakkoluulottomia kokeiluja kaikkiin makeislaareihin, etenkin niihin, jotka näyttävät synkän mustilta!

Kuvat: Candy King
Teksti: Mari Liesjärvi

Wirike testaa:

Maistelussa neljä siideriä brittein saarilta

Kesähelle, jokilaiva ja kylmä tuoppi siideriä...

Tällä erää helteet ovat taaksejäänyttä elämää näillä leveysasteilla, mutta aina sitä voi palata menneen kesän muistoihin tai haaveilla tulevasta, vaikka näin loppuvuodesta tekee ehkä useammin mieli tarttua mukilliseen höyryävää glögiä kuin kylmään siideripulloon. Katkolainen testiryhmä päättikin eräänä synkänä marraskuun iltana testata muuttaman siiderin ensi kesän terassi- ja piknikkautta silmällä pitäen.

Siiderifaktaa

Siideri määritellään Suomessa asetuksessa alkoholijuomista ja väkiviinasta (22.12.1994/1344) seuraavasti:

hedelmäviini, joka on valmistettu tuoreista tai kuivatuista omenoista tai päärynöistä tai niistä valmistetusta täysmehuista taikka täysmehutiivisteistä ja jonka alkoholipitoisuus on enintään 8,5 tilavuusprosenttia. (1 luku 1 § 4 mom)

Lisäksi siidereistä käytettävistä nimityksistä säädetään samassa asetuksessa:

Siideristä, joka on valmistettu pääasiassa omenoista, voidaan käyttää nimitystä siideri. Siideristä, joka on valmistettu pääasiassa päärynöistä tulee käyttää nimitystä päärynäsiideri tai perry. (2 luku 2 § 2 mom)

Monissa maissa siideri juomana on melko tuntematon, joskin esimerkiksi Pohjois-Amerikassa ”cider” –sanalla viitataan alkoholittomiin omenahuvaimisteisiin. Etenkin Brittein saarilla ja osassa Pohjoismaita siiderillä on vahva rooli mietojen alkoholijuomien kulutuksessa oluen rinnalla. Suomessa siideristä tuli muoti-ilmiö 1990-luvun puolivälissä ja se on säilyttänyt asemansa myös suosion tasaannuttua. Vuonna 2010 Suomessa kulutettiin 10,5 litraa siideriä vuodessa asukasta kohden. Eniten siideriä maailmassa asukasta kohden kulutetaan Iso-Britanniassa, jossa sijaitsevat myös maailman suurimmat siiderintuottajayritykset, suurimpana H. P. Bulmer, joka valmistaa mm. Suomessakin tuttua Strongbow-siideriä.

Alkon valikoimissa on tällä hetkellä 40 eri siideriä, jotka on tuotettu seitsemässä eri maassa. Lisäksi myös päivittäistavarakauppojen siiderivalikoimat ovat viime aikoina monipuolistuneet. Tähän maistelutilaisuuteen valittiin neljä eri siideriä Brittein saarilta (kolme Iso-Britanniasta, yksi Irlannista).

Maistelijoina: Katti, Maisku & Kurtsi

“2010 Suomessa
kulutettiin 10,5l
siideriä asukasta
kohden”

Strongbow – ”kun juot vähän enemmän”

Maistelussa: Strongbow English Dry Apple Cider (5,3 t-%); 0,275 l; € 2,44 (Alko)

Alkon kuvaus:

Kuivahko, keskihapokas, hennon omenainen, raikas

Huomioitavaa:

Strongbow’n kohdalla oli tärkeää valita Alkosta saatava pullover-sio, sillä ”kaupan Strongbow on kamalaa litkua, josta tulee vain paha mieli, kun on joutunut maksamaan itsensä kipeäksi melkein turhasta”. Tällä lainauksella viitataan siihen tosiasiaan, että normaali Strongbow’n alkoholipitoisuus on 5,3 t-%, kun taas Suomen päivittäistavarakaupoissa myytävän Strongbow’n alkoholipitoisuus on 4,5 t-% ja se vaan maistuu ihan erilaiselta – eikä hyvällä tavalla. Tämän osalta tosin, jäämme odottamaan myöhemmin suoritettavan sokkotestin tuloksia.

Maistelun tulos:

- Kuoharimainen näky, kupliva ja vaalea
- Omenainen tuoksu; nousee nenään (ei välttämättä päähän)
- Mukavan kuivahko ja hapan

”Nousee nenään, ei välttämättä päähän.”

- Aika laimea ja neutraali; helppo, sopii moneen makuun
- Skumppamainen fiilis
- Helppo juoda paljon (ei liian makea ja täyteläinen)
- Englanti-ikävä ja pubikaipuu

Sherwood – ”kesäterdellä”

Maistelussa: Sherwood Dry Cider (4,7 t-%); 0,33 l; € 2,50 (Prisma, ei löydy Alkon valikoimista)

Maistelun tulos:

- Väri vaalea, hailakahko ja samea
- Raikas päärynäinen tuoksu, kuten päärynätrippemehussa; haisee päärynäsiiderille!
- Mehu-/limsamainen maku, laimea, makea vivahde, vaikka kuivaa, jälkimaku päärynäinen
- Helppo juoda, goldencupmainen, teinimuistot & -20 °C – elävuistikuva Golden cupin päärynäsiideriajoista
- Ei pahaa, vähän keinotekoista
- Janojuoma kesäkuumalla

Magners – ”kun menet yhdelle”

Maistelussa: Magners Irish Cider (4,5 t-%); 0,33 l (Alko); € 2,77 (Alko)
Saatavana myös 0,5 l tölkeissä päivittäistavaraliikkeissä

Alkon kuvaus: Kuivahko, keskihapokas, makean omenainen, hennon taminen, kevyen hunajainen, raikas

C H E E R S !

Fakta: Irlantilainen siideri tunnetaan kotimaassaan nimellä Bulmers, mutta sitä markkinoidaan ulkomailla Magnersina. Briteillä taas on oma Bulmersinsa, joita ei pidä sekoittaa keskenään. Irkkujen ja brittien Bulmerseilla on kuitenkin yhteinen historia, joka päättyy vuoteen 1949.

Maistelun tulokset:

- Kauniin värinen, kuten omenamehu (ei kuten suomalainen esanssisotku)
- Samea tuoksu
- Brittiläinen aito-omenainen, hapan omena; toisaalta: ”maistuukohan tämä ollenkaan omenalta?”
- Täyteläinen, kuiva, tunkkainen, käynyt, hiivainen
- Ei voi juoda monta samana iltana, voi tulla huono olo
- Toimisikohan ruuan kanssa, esim. fish & chips?
- Pubimainen, ei kesäterdemäinen

Westons – ”nautiskeluun (tai pikakänni)”

Maistelussa: Henry Westons Vintage (8,2 t-%); 0,5 l (Alko); € 4,48

Alkon kuvaus: Kuivahko, keskihapokas, kypsän omenainen, hennon tamminen

Maistelun tulokset:

- Kirkas ja kupliva
- Omenainen tuoksu (kuten Magners)
- Laimeampi maku, mutta kitkerämpi kuin Magners; toisaalta aika täyteläinen, mutta ei yhtä täyteläinen kuin Magners; hyvänmakuinen
- Aito-omenainen, ei esanssinen; vähän hiivamainen, mahlamainen
- Hienostunut
- Yksi kerrallaan riittää; nousee päähän, enemmän alkoholia

Sitten vain maistelemaan ja valitsemaan omaa suosikkisiideriä! Cheers!

Teksti: Susanna Kuronen

Lähteet: Wikipedia

Kuvat: www.alko.fi; www.olvi.fi

YSTÄVYYTTÄ YLI RAJOJEN

Näin juhlavastaavina , olemme saaneet (ja myös joutuneet) tekemään poikkitieteellistä yhteistyötä monien eri ainejärjestöjen kanssa. Olemme monesti törmänneet erilaisiin ennakkoluuloihin sekä – käsityksiin eri alojen opiskelijoista, jotka ovat saaneet meidät niin raivon kuin naurunkin partaalle. Tarkoituksenamme onkin esitellä muutamia näistä myyteistä, mutta jokaisen omaksi päätettäväksi jää ovatko myytit todella tarua vai totta!

Kasvatustiede eli KATKO

Turhaan ei sitsilauluissa lauleta ”Katkon kisuleista”, sillä ainejärjestössämme jyrää naisvalta. Monesti katkon naiset saavatkin osakseen ihailevia katseita, ja miesten keskuudessa he menevätkin usein kuin kuumille kiville. He saavat osakseen myös hauskoja huulia ja niitä vähemmän hauskoja, kuten ”tuletkos meille vähän kasvattamaan mua?” vink vink.

Tästä päästäänkin toiseen kasvatustieteilijöihin liittyvään harhaluuloon. Useasti meidän luullaan valmistuvan opettajiksi, ja monesti joutuukin rautalangasta vääntämään mitä meistä oikein ”isoina” tulee. Paras tapa ivallisiin kysymyksiin kuten ”No mitä susta sitten oikein tulee?” on vastata että, ”no sun pomo!”. Silloin ne kukkoilijat yleensä mukavasti hiljenevät.

Vaikka Katkolla jyrääkin naisvalta , löytyy riveistämme myös komeita Katkon kolleja. Muut ainejärjestö veljet puolestaan jopa kadehtivat Katkon miesopiskelijoita, sillä eikö jokaisen miehen unelma olekin päästä monen naisen hellään huomaan? (Todelisuudessa täytyy meidän naisten kiittää Katkon miesjäseniä kärsivällisyydestä, sillä he jaksavat todella päivästä toiseen meidän naisten kaakatusta!)

Turun Opettaja opiskelijat eli OPEX

Ah, niin rakas sisarjärjestömme... vai onko sittenkään niin rakas? Katkon ja Opexin välillä on aina vallinnut tietynlainen Suomi – Ruotsi maaottelun kaltainen henki, sekä sisarusuhteen kaltainen kilpailuvietti.

Tämä saattaakin johtaa juurensa siitä, että molemmat ainejärjestöt opiskelevat samankaltaisia asioita, mutta päädytäänkin eri aloille. Kumpi onkaan se yksi ja ainut oikea, sitä emme vieläkään tiedä, eikä tarvitse tietääkään, sillä ehkä meidän pitäisi vihdoin ymmärtää ,että tulevaisuudessa teemme yhtä arvokasta työtä kasvatuksen ja koulutuksen eteen.

Jos verrataan tilannetta suurempiin ympyröihin, niin loppujen lopuksi liittoutuvat myös Katko ja Opex yhteen puolustamaan yhteisiä oikeuksiaan ja tieteenalaansa, kuten myös naapurimaat Suomi ja Ruotsi konsanaan! Peace , Love & Rock’n roll!

Oikeustiede eli LEX

Educariumin lähettyvillä sijaitsee talo nimeltä Calonia. Siellä opiskelee valtava määrä oikeustieteilijöitä (... jotka muuten omistavat mielenkiintoisen väriset haalarit..) . Meidän ensimmäinen oma kosketuksemme LEXiläisiin oli.. no sanotaanko mitä erikoisin.

Lexiläisillä tuntui ja tuntuu edelleen olevan valtava määrä ennakkoluuloja Katkolaisia kohtaan. Erityisesti heitä häiritsee haalariemme väri, sillä neidän muistuttavat liikaa heidän omien jalojen haalariensa väriä. Miten kamalaa se olisikaan , jos joku sekoittaisi Lexiläisen ja Katkolaisen keskenään Turun yöelämän pimeinä tunteina.

Siis mikäli haluat Lexiläisten iskuyrityksistä eroon, toteat vain iloisesti , että olet Katkolla, sen pitäisi riittää karistamaan piirittäjät.

Kuitenkin näistä salkkua kantavista pukuihmisistäkin saattaa löytyä helmiä, mutta tähän todettakoon, että moni kakku päältä kaunis.

Kauppatieteet eli TuKy

Nämä hauskat veijarit nimeltään kauppatieteilijät , ovat varmasti tulleet tutuksi monelle Katkolaiselle. Poikkitieteellisissä tapahtumissa, et voi välttää tapaamasta kauppislaista (heitä nääs tunkeutuu ovista ja ikkunoista) .

Lähes poikkeuksetta kauppislaiset miehet ovat aikamoisia Sana – Seppoja , joiden puhe taipuu mitä kauneimpiin ja hauskiimpiin kielikukkasiin. Ja voisikin kauppatieteilijä miehiä sanoa yliopiston suurimmiksi pelimiehiksi.

Mitä taas tulee kauppisnaiseen, yrittävät he kynsin hampain pitää kiinni näistä Ridge Forrestereistaan. Monen kauppistytön unelma onkin pariutua oman tiedekuntansa jäsenen kanssa, älä siis ihmettele mikäli et pääse kauppiksen naisväestön suosioon.

Usein kauppatieteilijän tunnistaa tarkkuudestaan ja täsmällisyydestään, niin pukeutumisen kuin opiskeluasioidenkin saralla.

Lääketiede eli Turun lääketieteen kandidaattiseura

Tämä suuri ainejärjestö, on kuin sillisalaatti , jonka riveistä löytyy jos jonkinmoista talajaa. Emme sanoa mitään tiettyä stereotyyppistä kuvaa lääkisläisistä.

Lääkiksellä tuntuu olevan omat piirinsä ja tapahtumansa, joissa juhlimaan ja vietetään aikaa, joten nämä onnekkaita ovatkin saaneet suhteellisen neutraalin (ja toki viisaan) leiman osakseen.

Yhteiskuntatieteet + kasvatustieteet eli INDEX

Kattojärjestömme Indexiin kuuluu monta pientä alajärjestöä, jotka yhdessä muodostavat tämän suuren ja toimivan kokonaisuuden.

Yleisesti nimi Index ei herätä pahennusta tai suuria ennakkoluuloja yliopistopiireissä.

Kaiken kaikkiaan Indexiläisiä tuntuu yhdistävän rentous, hyväksyväisyys ja juhlimisen jalo taito!

Indexin tapahtumissa vallitseekin tunnelma yhdestä isosta perheestä, jossa ketään ei katsota kieroan. :)

Muistathan nämä ohjeemme tulevissa pikkujoulukarkeloissa, joissa saatat tavata niin oman kuin muidenkin ainejärjestöjen jäseniä.

Säihkyvin pikkujouluterveisin

Juhlikset

Mimosa ja Veera

Reppureissaajana Malesiassa

Hei kaikki uudet Katkolaiset ja ehkä te vanhatkin! :) Terveisiä Malesiasta, reppureissaajan paratiisista. Tämän syksyn olemme viettäneet vaihto-opiskelijoina Limkokwingin yliopistossa Kuala Lumpurissa. Koulu on ollut aika helppoa, joten meille on jäänyt paljon aikaa reissaamiseen ja olemme kolunneet Malesian rannikot hyvinkin tarkkaan. Tässä vinkkejä seuraaville vaihtareille. Kuten viisaat rastafarit meille opettivat: ”Do not study hard, study smart”.

Ensimmäinen kohteemme Malesian valloitusretkellämme oli Langkawin saari länsirannikolla. Matka alkoi jännittävässä tunnelmissa. Myrskyn vuoksi lentokoneemme ei päässyt laskeutumaan määränpähän, joten kiertelimme taivaalla noin puolentoista tunnin ajan. Kärsimme kovista turbulensseista, eikä jännitystä helpottanut kapteenin kuulutus: ”Do not worry, we still have gasoline for 45 minutes”. Pääsimme kuitenkin perille ehjin nahoin. Ensimmäiset kolme päivää satoi kaatamalla ja vietimme päivät hotellihuoneessa sudokuja täytellen. Ihan vaan vinkkinä, kannattaa katsoa onko matkakohteessasi vielä sadekausi meneillään ennen kuin lähdet matkalle. Neljäntenä päivänä aurinko näyttäytyi pilvien takaa ja heli meitä koko loppu loman ajan. Pääsimme nauttimaan lämpimästä merivedestä ja Langkawin upeista vesiputouksista. Lotta aloitti myös meidän extreme-kokemusten sarjan kokeilemalla para-sailingia ja menemällä ”hullun” vesijetti kuskin kyytiin. Molemmat kokeilimme myös, kuinka monta kertaa voi pudota banana bootin kyydistä. Langkawi tarjosi paljon nähtävää ja koettavaa, mutta saari on meidän näkökulmasta turistirysä. Tätä ehkä edesauttaa se, että saari on verovapaa. Alkoholi ja suklaa olivat todella halpaa. Muutama naisellinen olut tuli reissun aikana nautittua.

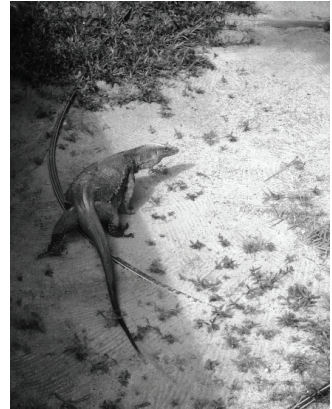

Seuraava reissu kohdistui itärannikolle. Körötelimme kevyet kahdeksan tuntia jääkylmässä yöbussissa kohti Tiomanin saarta. Yön pimeinä tunteina saavuimme Mersingin lauttasatamaan, jossa vietimme yhden elämämme eksoottisimmista öistä. Yövyimme taivasalla ja jälleen kerran sudokut pelastivat meidät tylsistymiseltä. Aamulla lähdimme speedboatilla Tiomanin saarelle. Matkahan kesti siis yli kolme tuntia, koska meidän tuurillamme speedboatit oltiin juuri otettu pois käytöstä ja jouduimme tyytymään maailman hitaimpaan lauttaan, jonka kapteenina oli lisäksi harjoittelijapoika. Mutta matka oli jokaisen tunnin arvoinen. Tioman oli mahtava: kristallin kirkasta vettä, valkoisia hiekkarantoja ja auringon paistetta pil-

vettömältä taivaalta. Yövyimme Salang Beachilla ja tutustuimme aivan ihaniin ihmisiin. Nautimme lämmöstä ja rennosta elämästä, myös tämä saari oli verovapaa! ;) Rannalta löytyi myös ulkoilma elokuvateatteri, todella pienimuotoinen, mutta tunnelmallinen. Söimme maistuvaa grilliruokaa auringon laskiessa. Ruoan kruunasi peruna, ensimmäinen sellainen yli kahteen kuukauteen. Yhtenä päivänä teimme snorklausretken kolmelle eri koralliriutalle. Vedenalainen maailma oli kaunis. Yritimmekin tallentaa sitä kameralle, mutta tässä on tulos. Meistä ei tule selvästikään luontokuvaajia, tähtäys oli hieman hakusessa. Extremelajit jäivät tällä kertaa väliin, sillä Tioman on ehkä maailman rennoin saari. Suosittelemme tätä kohdetta erittäin lämpimästi.

Singapore ei kuulu Malesiaan, mutta meillä oli sinne sen verran hyvä reissu, että pitää se nyt tässäkin mainita. Matka Kuala Lumpurista Singaporeen taittuu näppärästi bussilla ja kestää vain vaivaiset neljä tuntia. Olimme varanneet hostellihuoneen jo etukäteen. Kuvista päätellen hostelli näytti todella hienolta, mutta perillä odottikin jotain aivan muuta. Hostelli oli kerrostalon kolmannessa kerroksessa ja ensimmäisenä meitä vastassa oli rotta ja lauma torakoita. Lähdimme kiljuen pois ja päätimme, ettemme edes astu hostellin ovesta sisään, vaan etsimme jonkun toisen yöpymispaikan. Yöpymispaikan etsintää vaikeutti se tosiseikka, että kello oli viisi aamuyöllä ja F1-osakilpailun takia kaikki hostellit olivat täynnä. Onni oli kuitenkin myötä ja löysimme pienen etsinnän jälkeen torakkavapaan hostellin, joka oli pieni ja sievä ja keskellä Chinatownia. Paikka oli oikea löytö! Lauantaina suuntasimme ex tempore kannustamaan Heikki Kovalaista F1 Singaporen osakilpailun aika-ajoihin. Tätä edelsi sponssipuhelu Suomeen vanhemmille, jotka hyvin ymmärsivät kuinka ainutlaatuisesta tilaisuudesta on kysymys. Rahat kilahdivat tilille ja me saimme passit kaulaamme. Osakilpailu veti koko Singaporen mukaansa ja pääsimme passeillamme nauttimaan myös Shakiran ja Shaggyn konserteista. Ikimuistoinen kokemus, formuloista lähteviä ääniä ei hevin unohda. Koska sunnuntaipäivän itse kisan liput olivat loppuunmyytyt, meille jäi hyvää aikaa tutustua Singaporeen. Kiersimme Chinatownin, Little Indian ja Orchard roadin. Little Indiassa näimme kuinka intialaiset aloittavat ”joulun” vieton (=deepavali). Miehet kerääntyivät kaduille etsimään uusia ystäviä ja naiset olivat kotona kokkaamassa herkkuateriaa. Olimme aikamoinen nähtävyys, viisi blondia kaikkien niiden intialaisten miesten keskellä. Singapore on siisti, moderni ja aivan erilainen kuin kotikaupunkimme Kuala Lumpur. Jos reissaat Aasiassa, niin Singapore kuuluu ”must see” -listalle. Tämä pieni kaupunkivaltio teki meihin suuren vaikutuksen. Paluumatkalla näytimme ilmeisesti terroristeilta, koska jouduimme tullissa erityistarkastukseen. Ennen kuin pääsimme poistumaan Singaporesta, passimme syynättiin moneen kertaan. Poliisit soittivat puheluita, tarkistivat viisumimme eivätkä puhuneet koko aikana meille sanaakaan. Siinä me sitten seisoskelimme kahdestaan puolen tunnin ajan muun bussiväen odottaessa kärsimättömänä meitä. Tämän jälkeen jouduimme vielä normaaliin passintarkastukseen ja

tavaroiden läpivalaisuun. Varoituksen sana matkailijoille: kannattaa ilmeisesti meikata bussimatkaa varten! ;) Tämän jälkeen osaa myös aivan eri tavalla arvostaa matkustamisen sujuvuutta Euroopassa.

Kaupunkiloman jälkeen oli taas saarten vuoro. Tällä kertaa kulutimme yöbussin penkkejä yhdeksän tunnin ajan matkatessamme kohti Perhentianin saarta. Bussi oli tälläkin kertaa kuin napajäätikkö.

Emme ymmärrä paikallisten suurta rakkautta ilmastointia kohtaan, joku raja sentään! Yöllä bussikuski herätti meidät epämääräisen huoltoaseman kohdalla ja käski meidät ulos linja-autosta. Mukavassa tiikusateessa yritimme bongata taksia, joka veisi meidät lauttasatamaan. Koska sellaista ei ollut näköpiirissä, niin extreme kokemuksemme saivat jatkoa ja hyppäsimme epämääräisen ja ainoan auton kyytiin, jonka kuski lupasi viedä meidät perille asti. Onneksemme kuski piti lupauksensa ja löysimme tiemme Jertehin lauttasatamaan. Loppuyön vietimme matkatoimiston penkeillä nuokkuen ja kuunnellen vaihtarikaverimme Marian kertomuksia Kuala Lumpurista. Lonely planet oli opettanut Marialle kaikkea uutta ja ihmeellistä, jonka kylläkin me kaikki muut jo tiesimme. Paras oli ehkä innokas tokaisu: ”Tiedättekö, että Twin Towerseissa on Petronaksen pääkonttori?” Sivistimme Mariaa kertomalla, että Twin Towersien virallinen nimi on Petronas Towers, että eiköhän siitä voi jotain päätellä... :) Ei kaikkea voi tietää, vastahan täällä on kolme kuukautta vietetty! Aamulla pääsimme nauttimaan auringonnoususta veneestä käsin. 45 minuutin venematkan jälkeen saavuimme kohteeseemme Perhentian Kecilin Long Beachille. Näky oli taas henkeäsalpaava. Kun pääsimme perille, nautimme aamupalan rantabaarissa ja sen jälkeen etsimme itsellemme majapaikan. Löysimme aivan ihanat bungalowit rannan tuntumasta. Naapurinamme oli valtavan iso lisko ja tämän takia olemmekin varmoja, että läheisessä viidakossa yhä edelleen asuu dinosauksia. Saimme jopa alennusta lähestyvän monsuunikauden vuoksi. Olimme reissussa juuri oikeaan aikaan, koska seuraavalla viikolla koko saari sulkeutui. Alkava monsuunikausi ei vaikuttanut meihin mitenkään, vaan saimme nauttia ihanan polttavasta kuumuudesta

koko reissun ajan. Ensimmäisen päivän vietimmekin rantavedessä makoillen ja nauttien kylmiä juotavia. Koska sähköä saarella oli vain öisin, kaipaamme jäätelö jäi vain haaveeksi. Seuraavana päivänä lähdimme tyttöjen kesken snorkalusretkelle. Tästä retkestä tulikin todellinen extreme -kokemus. Saimme mahdollisuuden uida Bump head parrot kalojen, kilpikonnien sekä haiden kanssa. Veneemme kapteeni oli mahtava. Hän snorklaili meidän kanssamme ja vei meidät pelokkaat tytöt kädestä pitäen

haiden luokse. Tätä kokemusta emme hevin unohda. Harmittaa vain, että tällä reissulla meillä ei ollut vedenalaista kam-eraa mukana. Illalla rantabaarissa oli bileet ja meidän oli maistettava paikallista erikoisuutta monkey juicea. Vieläkään emme tiedä mitä joimme, mutta sen voimme sanoa, että maineensa veroinen se ei ollut. Emme löytäneet itseämme aamulla hiekkarannalle sammuneina. Seuraavana päivänä yritimme keksiä tekosyitä siihen, ettei meidän tarvitsisi palata koulunpenkille. Perhentianin saari oli niin lumoava, ettei sitä mielellään taakseen jättänyt. Saarella on vielä hyvin vähän turisteja, joten siellä sai todella rentoutua ja nauttia letkeästä meiningistä. Tuskainen paluumatka kotiin ei helpottanut eroahdistusta ollenkaan: bussi 2,5 tuntia myöhässä aikataulusta, miljoonat tuulettimet puhalsivat kylmää ilmaa suoraan niskaan, penkkejä ei saanut makuuasentoon eikä jaloille ollut tilaa. Vieressä istuva vanha malesialaisrouva osoitti meille tukensa katsoen meitä hyvin säälien, kun yritimme pysyä lämpiminä. Perhentianille kannattaa mennä lähivuosina, koska rakennustyömaista päätellen saari on kohta täynnä turisteja ja luulemme, että tulevaisuudessa rannalta löytyy myös Aurinkomatkojen toimisto...

Saaret saivat jäädä, kun päätimme seuraavaksi lähteä Malesian Las Vegasiin, Genting Highlandsiin! Tavoitteenamme oli löytää rikkaita kiinalaisia miehiä, jotka olisivat auliisti jakaneet meille pelimerkkejään. Näin ei valitettavasti tapahtunut. Genting on kiinalaisten omistuksessa oleva Casino -alue, jonka yhteydessä on hotelleja, ostoskeskus sekä huvipuisto. Paikka sijaitsee Kuala Lumpurista tunnin ajomatkan päässä korkealla vuorella. Vuorenhuipulle ja sieltä alas pääsee mukavasti cable carilla hienoja maisemia ihaillen. Malesialaisilla ei ole mahdollisuutta astua jalallakaan Casino-alueelle. Malesialaisilla ystävillemme on esimerkiksi väärrennetyt henkkarit, kun he menevät pelaamaan uhkapelejä. Tämä oli meidän ensimmäinen kertamme Casinolla ja kaikki mielikuvamme osoittautuivat vääriksi. Casino oli täynnä tupakkaa tupruttelevia työkeitä kiinalaismummoja, jotka pelasivat isoilla panoksilla. Heihin valitettavasti vetovoimamme (?) ei tehonnut, joten poistuimme paikalta tyhjin käsin. Kaivattua lisäpanosta matkabudjettiimme ei siis herunut. Gentingissä saimme esimakua siitä, kuinka kylmää Suomessa tulee olemaan. Lämpötila oli vain +20 astetta ja Sirjan sormet olivat sen vuoksi syväjäässä. Onneksi Starbucksin kahvi lämmitti meitä. Osan ajasta Gentingissä olimme pilvien yläpuolelle, osan niiden sisässä. Kävimme myös muutamassa huvipuiston laitteessa ja koimme esimerkiksi kuinka hurja on Malesian

space shot. Lintsin vastaava kalpenee täysin sen rinnalla. Vapaapudotuksen jälkeen jalkamme tärisivät ja olo oli heikko, mutta olihan se kokeiltava! Meidän tuurillamme sää ei ihan loppuun asti taaskaan suosinut ja matka alas vuorelta sujui sumeissa tunnelmissa: syysmyrsky yllätti.

Marraskuun alussa saimme vi-eraita Suomesta ja veimme heidät tutustumaan Pangkorin saareen. Kyseisen saaren valitsimme kohteeksi sen vuoksi, että se on vain neljän tunnin bussimatkan päässä

Kuala Lumpurista. Menomatkalla "saimme" nauttia Malesialaisesta elokuvaviihdestä: koko bussi raikasi ja tietenkin meidän tuurillamme kaiuttimet olivat penkkiemme yläpuolella (jollain on selkeästi jotain meitä vastaan!!). Yritä siinä sitten nukkua, kun korvatulppien läpi pauhaa malaijinkieliset sotahuudot. Ei onnistu, voidaan kertoa. Ikuisuudelta tuntuneen bussimatkan jälkeen saavuimme Lumutin bussiasemalle, josta hyppäsimme lauttaan, joka vei meidät saareen. Perillä meitä odotti ihanat pinkit Pangkorin saaren taksit. Olimme varanneet hostellin etukäteen, koska meitä oli niin iso porukka reissussa ja tiesimme, että kyseisenä viikonloppuna oli myös muslimien juhlapyhä. Pangkorin saari on hyvin pieni, vain seitsemän kilometriä pitkä. Kiersimme koko saaren taksilla vain muutamalla eurolla. Nautimme saaren tarjoamasta halvasta ruuasta, juomasta ja tietenkin herkuista. Sää suosi meitä sen verran, että kalpeat vieraamme saivat mukavan

punaisen sävyn pintaansa. Palovammoja hoideltiin vielä pari päivää loman jälkeenkin. Yhtenä päivänä vuokrasimme kanootit ja meloimme lähisaaren ympäri, muuten aika kului samalla kaavalla kuin muillakin reissuilla: rannalla makoillen.

Kun luette tätä, koulumme täällä Kuala Lumpurissa on jo päättynyt ja olemme lähteneet kuusi viikkoa kestäväälle reppureissulle. Malesian lisäksi meidän on tarkoitus ottaa haltuun myös lähimaat: Thaimaa, Borneo sekä Indonesia. Malesian puolella käymme vielä Penangin saarella, josta lähdemme lauttalla kohti Thaimaata.

Tässä vielä muutama vinkki tulevaisuuden reppureissaajille Malesiassa:

- Pakkaa vain vähän tavaraa mukaan, yllätyt kuinka vähällä selviät.
- Et tarvitse muita kenkiä kuin släpärit (naiset pääsevät niillä myös baareihin ;))
- Pilkkihaalaria kannattaa vakavasti harkita bussimatkoja varten.
- Villasukat ovat ehdottomat, ilman niitä saatat menettää varpaasi.
- Vedenpitävä pussukka merimatkoja varten on oivallinen keksintö.
- Epäile kaikkea ja kaikkia, mutta ole kuitenkin rohkea.
- Matkusta mielellään porukassa.
- Taskulamppu mukaan, koska osalla saarista ei ole sähköjä tai sen käyttöä on rajoitettu.
- Alkoholi on kallista, mutta osa saarista on verovapaita.
- Lähes kaikki muu on halpaa verrattuna Suomen hintatasoon.
- Bussilla liikkuminen on helppoa ja halpaa.
- Varaudu siihen, että aikakäsitys Malesiassa on aivan erilainen kuin mihin olemme tottuneet.
- Pidä aina puhdistusainetta mukana, jos sitä ei ole, niin aivan varmasti tulet tarvitsemaan sitä.
- Huomioi, että reseptilääkkeiden reseptit kulkevat aina mukanasasi.
- Tallenna puhelimeen Malesian Suomen suurlähetystön puhelinnumero ja isoissa ongelmatilanteissa ota ensimmäisenä yhteyttä heihin. Jos joudut poliisin kanssa tekemisiin, saat soittaa yhden puhelun ja se tulee olla suurlähetystöön.
- Hyttysmyrkkyä tarvitset aina kaupunkien ulkopuolella.
- Aurinko täällä on erittäin polttava: aurinkorasva, vesi ja hattu kuuluvat selviytymispakettiin.
- Malesialaiset naistenlehdet ovat halpoja ja hyvää rantalukemista, ei kannata kuluttaa rahoja kalliisiin jenkki yms. -versioihin.
- Älä kannu turhaan läppäriä mukana, pienimmältäkin saarelta luultavasti löytyy nettikahvila.
- Ennen kaikkea: NAUTI, ENJOY, MENIKMATI!

Teksti: Lotta Harviainen ja Sirja Nieminen

Indexin Ekskursio Gdanskiin

23.10.2011 Sunnuntai
Saavuimme Turun lentokentälle illan suussa. Kaikkien osallistujien matkaliput polttelivat kotona tulostinparkaani ja nyt taskujani. Viimein saimme loman, jota olimme kesästä asti odottaneet. Matkaliput jaettiin ja seikkailu saattoi alkaa. Ensimmäinen matkamme seikkailu tapahtuikin jo Suomenmaalla,

kun siirryimme Turun lentokentän terminaaliin numero kaksi. Ensin kuljimme metsikön viertä kahlaten noin 500 metriä ja saavuimme säilykepurkinnäköiselle rakennukselle. Koko terminaali oli betonikasa, joka oli puoliksi maalattu T-klubin pinkillä. Päästyämme lentokoneeseen, joka myös oli pinkki, uskalsimme hengähtää, olimme matkalla ja kaikki hyvin.

Illalla saavuimme Gdanskin päässä hostellille ja yllätyimme slummialueella sijaitsevan hostellin olevankin erittäin trendikäs ja värikäs. Pidimme seeprakuosisesta seinästämmme sekä seinille maalatuista keltaisista nostureista. Jäimme siis tähän herttaiseen hostelliin, josta suurin osa asukkaista oli nyt juuri meidän seuruettamme. Ehdimme vain hivenen mitättömän hetken pohtia muita asukkaita säälivästi, meidän saapuessa isona konkaronkkana paikalle pieneen rakennukseen.

Kotiuduttuamme siirryimme koko porukalla ulos kohti Gdanskin valaistuja, pittoreskeja katuja etsimään jotakin edullista syötävää nälkäisille opiskelijoille. Saimme sekä silmän- että vatsantäyttävää ruokaa, sillä ravintolaketju jonne ”sattumalta” osuimme olikin nimenomaan tunnettu siitä, että siellä oli vain ja ainoastaan miespuolista henkilökuntaa. Not bad.

24.10.2011 Maanantaina

Heräsimme maailman sympaattisimmalle aamiaiselle. Hostellin respa oli kattanut ylleseen ruokailutilaan vaatimattoman, mutta herkullisen, aamiaisen koostuen leivistä, levitteistä, kinkuista, juustoista ja kananmunista. Murukahvikin maistui harvinaisen hyvältä. Tuntui hyvältä olla juuri siellä juuri siihen aikaan. Maanantaina kaupunki ottikin meidät vastaan aarteenmetsästystehtävän merkeissä. Meille sanottiin, että tulee metsästä mahdollisimman monta ”aarretta” ja että voittaja saisi palkinnon. Aarteet olisivatkin kätkeytyneenä mahdollisimman moneen Gdanskin nähtävyyteen ja siten meidät tutus-

**“Molo, Euroopan pisin
laituri”**

tutettiin kaupunkiin.

Me emme niinkään keskittyneet turistinähtävyyksiin täysille. Aloitimme kaupunkiin tutustumisemme hyvin rennosti ja impulsiivisesti. Menimme minne milloinkin tuntui. Näimme oikeaa elämää, päiväkoteja, kouluja, mummoja ambulanssissa ja työmiehiä. Kuljimme pikkukujilla ja pohdimme, että jotkut oikeasti asuvat siellä ja joillekin tämä on koti. Ajatus tuntuu edelleenkin hauskalta. Kulttuurierot, ne oikeasti rikastuttavat. Löysimme paikallisen kauppahallin ja ostoskeskuksen. Löysimme herkullisia leivoksia ja maittavia leipiä. Näimme oikeita ihmisiä menossa minne heidän pitikin. Oikeaa kulttuuria.

Ja kyllä me taisimme sinne kuuluisaan Marian kirkon torniinkin kivuta. Vaikka matkalla ylös (404 rappusta) tunsimme suurta epätoivoa ja ahdistusta, ylös päästyämme ymmärsimme että monien ponnistelujen jälkeen löytyykin aika upeita aarteita.

Maanantai-illalla kävimme syömässä erittäin hyvin erittäin hienossa ravintolassa. Sopinee mainita, että illan koko menu viineineen ja kaikkineen maksoi noin 23 euroa (=ei mitään!). Etsimme myös paikallista yöelämäkulttuuria, mutta etsintämme kulminoitui kahdeksi istuskelubaariksi ja sulkeutui asiakkailta jo klo 02.

24.10.2011 Tiistaina

Aamumme alkaa bussiasemalle kömpimisellä. Suuntanamme oli Stutthoffin keskitysleiri Stutowossa. Muutaman paniikkisen piip-testin jälkeen löysimme oikean laiturin ja istuimme onnellisesti bussissa kohti keskitysleirimuseota.

Museo herätti ihmisissä ajatuksia. Ja kissojakin siliteltiin. Puolan bussilinjasta johtuen odotimme Gdanskiin takaisinmenevää bussia ainakin kaksi tuntia. Odottelun aikana lauloimme, törmäsimme villikanoihin ja sufflasimme. Odotuksemme palkittiin ja pääsimme takaisin kotikaupunkiamme. Illalla etsimme taas jotakin menoa kaupungistamme. Muutama taisi lähteä jopa toiseenkin kaupunkiin etsimään

paikkaa, jossa voisi olla ja viihtyä. Gdanskissa ihmiset käyvätkin töissä arkisin ja syksyisin, mutteivät ainakaan baarityöntekijät.

25.10.2011. Keskiviikkona

Keskiviikkona samainen sympaattinen aamiainen herätti meidät. Moni nukkui pitkään eilisen yön jäljiltä ja jopa mekin menimme aamiaisen jälkeen vielä päiväunille ennen heräämistä. Herättyämme päätimme lähteä pienellä kaverusporukalla kohti naapurikaupunkia, Sopotia. Siellä olikin osa matkaseurueestamme käynyt edellisenä iltana tekemässä havainnointimateriaalia yöelämästä, joten matkamme sinne (pummilla) ratikalla ja junalla oli kuin lasten-

leikkiä. Kokemus opettaa. Ja vaikka kerran tarkastaja iskikin niin turistille annetaan kaikki anteeksi.

Sopot otti meidät vastaan niin tuttavallisesti, että mieli olisi tehnyt jäädä sinne. Kohtasimme Euroopan pisimmän laiturin, ja se todella oli iso, nimeltään molo. Aika paljon huumoria saimme jo yksittäisestä laiturista revittyä. Söimme hyvin ja jouduimme jopa jättämään ruokaa, sillä edulliset annokset olivat yllättäen hyvin runsaita. Emme olisi halunneet jättää Sopotia, mutta onneksi sen kuva piirtyi muistoihimme ja vatsamme olivat täysi.

Iltamme alkoi kunnon perinteisillä ekskursio-sitseillä. Ja kyllä, ilahdutimme muuta hostellin väkeä sitsaamalla, täytyykö sitä edes sanoa: kovaaäänisesti, hostellin yleisessä keittiössä. Laulu raikasi, viini virtasi ja nauru oli herkässä. Kyllä ekssitsit on sitsien aatelistoa. Hauskinta oli, kun hostellin työntekijä toi keittiöön upouudet vedenkeitTIMEN ja paahtoleivänpaahtimen ja oli pienessä tilassa läsnä kuin meitä ei olisikaan. Aikeemme eivät kuitenkaan olleet pahoja, ja pyysimmekin vieraskirjassa useaan otteeseen anteeksi yltyöpäistä huutoamme. Saivatpahan aidon käsityksen Suomen yliopisto-opiskelijoista.

26.10.2011 Torstaina

Valitettavasti sekin päivä saapui, jota kukaan ei odottanut – lähtöpäivä. Aamu olikin harmaampi kuin yleensä ja edes hostellin aamiainen ja hymyilevä respa ei saanut meitä unohtamaan sitä faktaa, että Puolan idyllinen ja pittoreski Gdansk olisi jätettävä keskipäivään mennessä. Ehdimme vielä käydä ku-

luttamassa viimeiset zlotymme ja ötzimme tuliaispulloihin (virvokkeita, shampoota ja kynsilakkaa) sekä pikaisesti istahtaa lähileipomoomme kahville haukkaamaan viimeiset Gdanskin tuoksuiset herkulliset leipäset ja leivokset. Leipomon ikkunasta näimme heijastuksina kuvamme ja niin mekin jäimme vain heijastuksina Gdanskin kaduille.

Varmaa on, ettei kenenkään meidän matkailijan tarvitse enää päästä huvipuistoon ensi kesänä, sillä minibussit jotka veivät meidät lentokentälle kävivät vauhtimadoista ja vuoristoradoista. Heikoimmille tulikin paha olo ja vain seikkailunhaluisimmat nauttivat. Puolan autotiet on koettava itse. Ja mitään turhaa ”sunnuntaiajelu” -käsitettä ei siellä osata määritellä.

Lentokentällä söimme viimeiset karkit ja pähkinät yhtenä isona porukkana ja tiesimme jokainen, että tämä upea loma olisi nyt päättymässä. Olimme kokeneet paljon ja jokaisen silmistä näki, että Gdansk on jättänyt jälkensä jokaiseen matkatoveriimme – hyvä niin.

Oikeat vastaukset ”Tunnetko meidät?” -tehtävään:

1. Veera:	b), j) ja l)
2. Mimosa:	f), h) ja m)
3. Eini:	c), e) ja k)
4. Mari:	i) ja a)
5. Annina:	d), g) ja n)

Ikuisesti sinun

Elokuvateattereiden ensi-illassa 11.11.2011 alkaen on Mia Halmeen ohjaama dokumenttielokuva ”Ikuisesti sinun”.

Elokuva perustuu tositapah-tumiin ja todellisiin henkilöihin, eli dokumentti kertoo suomessa asuvista lapsista ja perheistä. Ikuisesti sinun kertoo huostaanotettujen lasten, heidän biologisten vanhempiensa ja sijaisvanhempiensa kautta rakkaudesta ja kiintymyksestä. Elokuva kuvaa lapsen ja biologisen vanhemman välistä vahvaa, näkymätöntä sidettä. Vanhemmat ikävöivät lapsiaan,

vaikka eivät pystyisikään heistä huolehtimaan. Lapset rakastavat vanhempiaan ehdoitta ja kaipaavat näiden tukea ja hyväksyntää. Sijaisvanhemmat yrittävät hoitaa yksinäisyyttä ja paikata läheisyyden puutetta oman jaksamisensa äärirajoilla.

Elokuva kattaa koko sijaishuollon kaaren seuraamalla kolmea eri tarinaa. Pieni lapsi tuodaan vastaanottokotiin, nuori tyttö elää teini-ikäisen arkea sijaisperheessä pitäen myös yhteyttä vankilassa olevaan isäänsä ja viisi vuotta sijaisperheessä asuneille sisaruk-sille valmistellaan muuttoa takaisin biologisen äidin luo. –elokuvan kotisivujen kuvaus elokuvasta

Katkon elokuvaraati pääsi ennakkoesityksessä ennen ensi-iltaa katsomaan elokuvan ja haastattelemaan ohjaajaa Turun Kinopalatsilla.

”Elokuvan perimmäisenä tarkoituksena oli puhdistaa lastensuojeluprosessiin liittyvää häpeää ja stereotypiota ja osoittaa erilaisia inhimillisiä näkökulmia, toteaa ohjaaja Mia Halme. Dokumentissa kaikki henkilöt esiintyvät omilla nimillään ja kasvoillaan, siksi se on niin aito, jota on helppo lähestyä tarkastelemaan katsojan roolissa.

Ajatus ja aihe elokuvan tekemisille syntyi ohjaajan omasta mielenkiinnosta ja lähipi-ristä. Mia Halme toteaa, että vanhemmuuden merkitys on jokaiselle henkilölle tärkeä ja mielenkiintoinen aihe, joka vaikuttaa yksilön identiteettiin ja kokonaisuuteen. Vanhemmuudella on erilaisia harmaita alueita eikä kukaan vanhempi voi olla täydellinen.

Elokuvaan ohjaaja teki ennakkotyötä eloku-vaan ainakin kaksi vuotta, tapaamalla erilai-sia sijaisperheitä ja asiantuntijoita, ”mutta

”henkilöt saivat puhua va-paasti omilla sanoillaan”

oikeat ihmiset tulivat kohdalle juuri silloin kun oli oikea hetki tehdä elokuvaa”. Ohjaaja haluaisi elokuvan kautta poistaa häpeää lastensuojelusta, tuoda esille erilaisten ihmisten näkökulmia. Elokuvassa ei ollut selkeää käsikirjoittamisen kaavaa, vaan otokset syntyivät spontaanisti arjessa. Otokset perustuivat siihen, että kuvausryhmä pyrki olla paikalla kun jotain tapahtuu. Myöskään repliikkejä ei oltu ennalta jaettu, vaan elokuvan henkilöt saivat puhua vapaasti omilla sanoillaan ja olemuksellaan.

Ohjaajan mielestä tärkeää on, että dokumentissa lapset ja perheet esiintyvät omilla nimillään ja omina itsenään. Tietysti tämä oli Iso kysymys sillä luvat oli hankittava, ja osattava suojella myös lasta. Hän uskoo että perheet ja lapset ovat saaneet elokuvasta paljon ja kokeneet oman erityisyytensä ja omaa identiteettiään.

Elokuvasta kumpuavaan yhteiskunnalliseen keskusteluun hän ohjaaja näkee toisen ihmisen näkökulmaan ja ohjaaja toivoo että mikä on lapsen etu ja miten lasta kuullaan ja millainen on lapsen näkemys. Liian vahva vanhempi voi olla sellainen joka ei näe lasta. Kohdeyleisönä ohjaaja näkee laajan joukon sijaisperheistä

Koko prosessiin on kulunut noin neljä vuotta, ja aikavälillä 2009-2010 elokuvaa on kuvattu eri intensiiviteetillä.

Arviointi elokuvasta (kolme tähteä)

Elokuvaa on helppo seurata, ja elokuvassa ei ole erillistä kertojaa, vaan siinä seurataan perheiden arkea ja heidän ajatuksiaan luonnollisena jatkumona. Lasten ääni elokuvassa vaikuttaa mielenkiintoiselta tavalta ottaa asioita esille ja lapsen ääni tuntuu rehelliseltä ja vilpittömältä puheelta.

Elokuva varmasti murtaa joitakin stereotypioita liittyen huostaanotettuihin ja sijoitettuihin lapsiin. Katsoja saa neutraalin ja karpäsenä katossa tunnelman hyvinkin yhteiskunnalliseen asiaan. Elokuvassa esiintyy toki tunteita, mutta siinä ei ole tunteita puserrettu tai pyrkimyksenä ei ole ollut saada aikaan mitään teatraalista. Elokuva ei myöskään aja katsojaa tietyille päätelmille vaan antaa katsojalle vapaat kädet tulkita ja nähdä elokuvan sellaisenaan. Mielenkiinnon vuoksi jokaisen kasvatuksesta ja ihmistieteistä kiinnostuneen kannattaisi tämä dokumentti käydä katsomassa.

www.avanton.fi/ikuisestisinun/

Teksti: Henrietta Kokkonen

2011